

Dous xóvenes sacerdotes, vanse ás Misións.

A mediados de novembro estarán xa no Ecuador, facendo o relevo na Misión Diocesana. Son **José Luis Fernández Cadavid**, e **Isaac Pereiro Pereiro**. José Luís, ten trinta e dous anos e despois de completar estudos en Roma, desempeñou os servizos de Secretario do Sr. Bispo, de Profesor do Seminario e do Instituto de Ciencias Relixiosas, de Director da Casa de Exercicios e finalmente de Delegado da Mocidade. Isaac, ten vinteseite anos e o seu recorrido pastoral tivo como momentos máis importantes a súa presenza como diácono en Calvos de Randín e agora como Vicario Parroquial de Sto. Domingo compartido o seu tempo co colexio Padre Feijoo-Zorelle. Nestes momentos ilusionantes de inicio de tarefa e antes de partir respondéronos a algunhas preguntas.

- *¿Cando xurde en vós a idea misioneira?*

José Luis: Cando un sinte a chamada a ser crego, inda que se ordena para unha Diocese concreta, abre o corazón para ir ata os confíns da terra seguindo as Verbas do Mestre. Logo son as vicisitudes as que van definindo o marchar lonxe: a necesidade da misión diocesana en Jipijapa, o ter boa saúde física, non ter maiores ataduras, un pouco de afán aventureiro e, sobre todo, a posibilidade de vivir o Evanxeo nun mundo que esixe ir a radicalidade da Boa Nova: deixalo todo e ir sen nada confiado en Cristo.

Isaac: No meu caso sempre sentín admiración pola tarefa dos misioneiros e iso foi en progresión, dende recoller sellos para a Delegación ata irme agora para Ecuador, pasando polo Taller de Misións no Seminario e esas inmensas ganas de face-las maletas cada vez que asistía ás Vixilias do Domund ou ós Festivais da Canción Misioneira.

- *¿Que peso ten a fe nesta decisión?*

José Luis: Fundamental. Moita xente cando sabe que nos imos miranos con ollos de admiración porque pensa que imos realizar unha tarefa perigosa, difícil e moi caritativa. Non cabe dúbida. Pero iso non é o primeiro. O primeiro é descubrir no momento que vives a chamada dise Ser tan especial, Deus, que é quen te envía, por medio da Igrexa. É dicir, o **saber que non vai un só, que Xesus Cristo é quen te manda, que é quen te coidará, que del depende o froito do traballo a facer, dáche moita tranquilidade.** Non é posible amar ós pobres durante moito tempo sen non hai unha razón superior. Esa razón superior é a que posibilita que non che preocupe o que deixas e que non che doa a cabeza polos perigos que poidas correr. Por amor a Cristo podes amar e sempre ós demais, en especial ós máis esquecidos. Sen isto eu non iría. O que lle imos levar é primeiramente o Evanxeo, iso é fundamental. Isto quer dicir que imos coa preocupación de dignificar aquelas persoas en tódalas súas dimensións: material, humano-social e espiritual. Todas van unidas, todas son impulsadas pola Boa Nova do Evanxeo.

«Tratarei de ser corazón que escoita e mans que actúan... Se temos a Deus no corazón o demais ven por añadidura» *Isaac Pereiro*

«Sen o apoio humano e económico que nos facilitades non poderemos facer moito» *José Luis F. Cadavid*

Isaac: A fe en Cristo o é todo, se non co xenial que estaba aquí non daría o paso a atravesalo charco. Cristo danos unha perspectiva nova da vida e dos acontecementos. Esta fe, máis que aventura do que nos deparará o futuro, é confianza absoluta no proxecto de Deus en cada un de nós. A miña decisión vai máis alá dunha experiencia humana atraínte, é Deus quen vai movendo os fíos ó noso carón. Cando as fichas do puzzle ían cadrando e sabendo que Deus válese de intermediarios **díxenme: "É o momento oportuno... agora ou nunca... Deus proveerá... ¿Creemos ou non creemos?... pois ADIANTE..."**

- *¿Que agardades atopar no mundo ó que ides?*

José Luis: Unha poboación xuvenil e infantil numerosa. Unha xente amable e necesitada. Unha xente acolledora e receptiva. Unha laboura inmensa a realizar.

Isaac: De momento son todo oídos, D. Camilo de Jipijapa será os ollos e logo tratarei de ser corazón que escoita e mans que actúan. Atoparémonos a xente moi acolledora, e contamos cun laicado

con gran vontade de aunar forzas e iso é ilusionante. Se temos a Deus no corazón o demais ven por añadidura, esa fe ira trocando a vida e mailo mundo que nos rodea tal como pasou nestes dez anos por Jipijapa.

- *¿Que nos pedides ós que quedamos?*

José Luis: Antes ca nada oración. Esta pode mover montañas eu estou convencido. Logo que non vos esquezades de nós. A tarefa é conxunta vosa e nosa. Nós, sen o apoio humano e económico que nos facilitades non poderemos facer moito. Estamos na mesma barca e todos temos que remar para que avance. Todo o que poidades aportar de ideas, recursos, material, etc. alá multiplicarase e a vós faravos moi ben. Así que poñerse a traballar dende xa.

Isaac: O mandato de Deus é para todos, sinxelamente: oración, testemuño de vida cristián e colaboración xenerosa que a vida é corta.

MISIÓN DIOCESANA

Fai doce anos, por estes mesmos días, iniciábase a aventura do que se chamaba a Misión Diocesana. Hoxe, dous sacerdotes novos, ultiman os preparativos para dar o salto, cun corazón cheo de ilusións e ardor xuvenil. ¡Que pronto pasa o tempo! Volvéronse aqueles, foron outros, incluso retornou un dos primeiros... e seguiu xirando a roda da misión incorporando a un bo grupo de leigos que foron facendo daquela "a súa misión" nun compromiso que implica persoa e economía, sen embargo...

¿Non sería o momento de esquecernos das Misións de lonxe e verter todo o noso esforzo aquí, entre nós, na nosa terra? Se falamos de pobres, aquí tamén hai pobres. Se falamos de anunciar o evanxeo ¿quen pode dicir que non precisamos aquí evanxelizadores? Son moitas as veces que escoitamos frases coma "Aquí é onde está hoxe a nosa misión e non alá" e hai que recoñecer que eso ten moito de verdade, tanto que o Papa se fai eco de todo isto na Exhortación Apostólica Postsinodal «**Ecclesia in Europa**», 46-50.

¿MISIONS HOXE?

A misión é a esencia da Igrexa, que "existe para evanxelizar" (EN 14). Pódese dicir máis alto pero non máis claro. Concedido isto pero ¿Por que hemos de irnos polo mundo adiante habendo aquí necesidade?

Di Xoán Paulo II "O... ardor misionero debe animar a Igrexa na Europa de hoxe. A diminución de presbíteros e persoas consagradas en certos países non pode ser impedimento en ningunha Igrexa particular para que asuma as esixencias da Igrexa Universal... Noutros continentes, particularmente en Asia e en África, as comunidades eclesiais observan aínda ás Igrexas de Europa e esperan que sigan levando a cabo a súa vocación misionera. Os cristiáns de Europa non poden renunciar a súa historia" (EE 64).

Tamén din os Bispos españois no documento "La misión ad gentes y la Iglesia en España", Madrid 2001, 34: "A resistencia que ás veces se vislumbra en dioceses, parroquias e congregacións á cooperación persoal con outras Igrexas máis necesitadas non ven tanto da precariedade dos recursos humanos, cuanto da pobreza eclesial que impregna estas comunidades cristiás... Cando detectamos temores e presuntas prudencias, ¿non deberíamos preguntarnos se non estaríamos dispersos en moitas actividades e iniciativas que pouco teñen que ver coa evanxelización... instalados nas nosas rutinas, parapetados nos nosos egoísmos..."

Polo tanto están a nos invitar a ver a Misión *ad gentes* coma un *kairós* de vida, coma o osíxeno vital da Igrexa, posto que, como declara o mesmo Concilio, "a gracia da renovación das comunidades non pode medrar se cada comunidade non expande os campos da caridade ata os últimos confíns da terra e non ten dos que están lonxe unha preocupación semellante a que sente polos seus propios membros" (AG 37).

¿Por que DIOCESANA?

Teñen razón os que erguen a bandeira de que misioneros somos todos e a Misión está en tódalas partes. Teñen razón os que din que o ideal sería que todos estivesemos dispostos a ir "ONDE FIXESE FALTA", sen predispoñer lugar ou cultura. Teñen razón os que din que o importante é preparar misioneros que Misión nunca faltará. Teñen razón...

Pero a crúa realidade é que cada día temos menos misioneros, que cada día as distintas congregacións dispoñen de menos xente nacida nas entrañas da nosa Terra en situación de ir á Misións, que é moi bonito de falar de laicos misioneros pero resulta complicado ó ver como se viabiliza eso... En resumidas contas: cada día temos menos misioneros; **cada día somos menos misioneros**. É por eso que precisamos erguer ó menos a bandeira dunha Misión que de ningún xeito é a Única Misión da nosa Igrexa Diocesana.

Ela, si é Misión Diocesana porque nos sirve de referencia, de reto, de callo molesto que fastidia cada día recordando unha dimensión fundamental que non pode ser esquecida, de espacio aberto a tantos leigos que buscan comprometerse.

Se consegue eso a Misión diocesana, se é invitación permanente a mirar máis alá... a Misión estará cumprindo co seu obxectivo. Deus queira que chegue pronto o día no que non faga falta unha Misión Diocesana porque haxa moitos misioneros e misioneiras dispostos a saír

ás Misións, e moitos canles para realizar ese compromiso misionero. Mentres esto non suceda, a Misión Diocesana ten unha razón de ser.